1837. a. aga keelati uue kuraator Grafströmi poolt 21. aprilli pidustused ametlikult ja selletõttu organiseerisid samal aastal üliõpilased leinarongkäigu. Vaikselt liikus rongkäik Toomelt ülikooli ette, ees nn. pristav ehk leinakepp, mida kanti tavaliselt matuserongide ees. See visati avatud ülikooli uksest sisse ja mindi sellejärele rahulikult laiali. Uuesti avanes võimalus 21. aprilli pühitsemiseks Toomel ühe kümnendi järele, kuid ilma kommersita. Kogunedes siia, jagunesid buršid kahte gruppi: üks osa siirdus nn. Otium- või Inglisillale (sild, millel pealkiri:

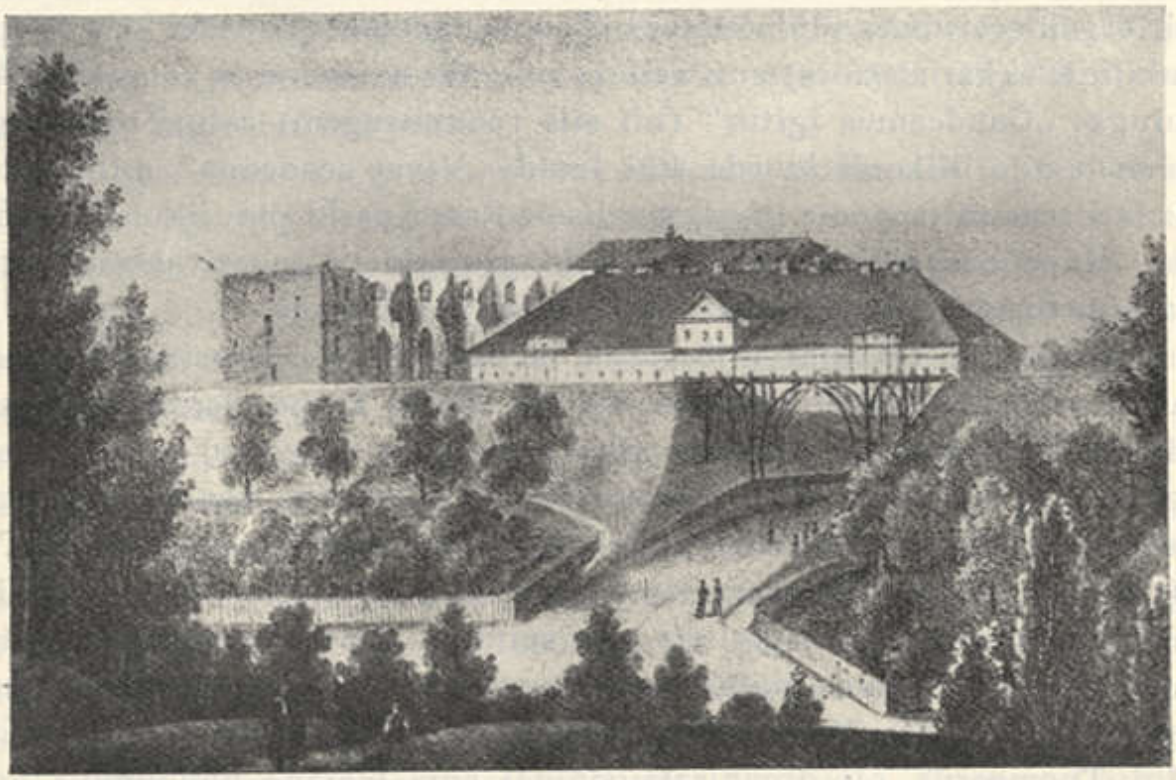

Vaade „Kassitoomelt" Toomemäele.

Otium reficit vires) ja teine osa „Kuradisillale" ja siis lauldi vahetuslaule. XIX sajandi 50.-date aastate algul nimetati 21. aprilli pühitsemist Toomel „Völkerkommers'iks" (rahvastepidu), sest kõik üliõpilased võtsid sellest osa. Lehvivate lippudega suunduti ülikooli ette, kus hüüti elagu Alma Materile, sealt Toomevaremete juurde, kus lauldi kooris ja lõpuks korraldati vahetuslaule sildadel, eriti nn. „Binschgauer" laulu. Seepeale liiguti hanereas Novumi kommersile.

Kuni 1847. a. olid mai vastuvõtu pidustused Tartu üliõpilaskonnas tundmatud. See piirdus ainult üksikute korporatsioonide liikmetest moodustatud kvartettide lauludega Toomemäel, mis meelitas ligi laia kuulajaskonna. Muusika- ja lauluharrastus oli vanas Tartus väga levinud nii noorte kui vanade, ka professorite hulgas ja igaüks laulis, kel aga

Tartu VI, lk. 234